

Unitat 15. A què vols jugar?

<u>Esports</u>	<u>Accions</u>
L'alpinisme L'atletisme L'automobilisme El bàsquet La boxa La caça El ciclisme L'equitació L'escalada L'esgrima L'espeleologia L'esquí L'excursionisme El frontó El futbol La gimnàstica El golf El motorisme La natació La pesca La pilota El tennis	Acampar Caçar Cavalcar Competir Derrotar Guanyar Empatar Perdre <u>Jocs</u> Els escacs Les dames Les bales Les bitlles El dòmino La corda Les baldufes El parxís Les cartes El trencaclosques La nina El peluix La pilota El patinet El titella Fet i amagat Tocar i parar La tella

15.1 IMPERET DE SUBJUNTIU

<i>1a conjugació</i>	<i>2a conjugació</i>	<i>3a conjugació (pura)</i>	<i>3a conjugació (incoativa)</i>
Començar	Saber	Dormir	Patir
comencés	sabés	dormís	patís
comencessis	sabessis	dormíssis	patíssis
comencés	sabés	dormís	patís
comencéssim	sabéssim	dormíssim	patíssim
comencéssiu	sabéssiu	dormíssiu	patíssiu
comencessin	sabessin	dormíssin	patíssin

15.2 LA VIDA ÉS UN JOC?

15.2.1 Llegiu aquestes dues cartes escrites per dos lectors:

CARTA 1

Mai no he pogut entendre la necessitat que tenen algunes persones de practicar activitats arriscades que la resta de mortals considerem, si més no, pròpies de ments un poc desgavellades. Descendir a les entranyes de la terra per simes estretes, humides i fosques; deixar-se caure des de dalt d'una muntanya per obrir el paracaigudes en l'últim moment; baixar un pendent vertical de neu o de gel; penjar-se d'una corda en una paret no gaire segura o ficar-se dins de coves submarines d'on no saps si podràs eixir... Són els tipus de coses que deixen bocabadats els xiquets de quinze o setze anys! Sí, perquè jo em preguntí: amb quina finalitat, tot aquest esforç? Què és el que volen demostrar? I sobretot, de quina cosa es beneficia la societat en general quan una caixa d'estalvis o una altra paga, amb els nostres diners, les expedicions d'aquests aventurers?

He de dir que m'agrada molt la natura i sempre que puc surto amb la meua família a conèixer les muntanyes, les fonts o qualsevol paratge que pagui la pena. Ara bé, penso que tot això és gaudir-ho, no per a establir una competició malaltissa i que et traguin en el *Guinness* com el primer home que ha pujat l'Everest a peu coix o la primera dona que ha escalat tota sola la paret més increïble que hom puga imaginar. Des d'aquí convido els "madel-mans" a una nova experiència, del tot satisfactòria: els convido al plaer de sentir-se "un entre tants" en la natura (per què barallar-se amb ella cada volta?) i fruit de la vida i de tot el que ens ofereix.

Ramon Gisbert

CARTA 2

Senyor director,

He llegit la carta que amb tanta ironia escriu el senyor Ramon Gisbert i m'he quedat del tot sorpresa. Ara resultarà que la meua colla d'amics i jo, que ens coneixem ja fa vint anys, tenim l'edat mental d'un noi de quinze anys! I això perquè ens ha agradat de sempre practicar esports que molta gent considera perillosos, encara que no ho siguin en absolut. Vull dir que la carta del nostre lector antiaventura obeeix a un desconeixement total del tema que, malauradament, abasta bona part de la societat.

En primer lloc vull dir que nosaltres, i crec que la major part de la gent que practica aquests esports anomenats d'aventura, no busquem sentir-nos diferents de la resta, ni sortir totes les setmanes en la primera pàgina dels diaris. No ens agrada escampar les nostres activitats, no ens interessa mesurar les nostres possibilitats en relació amb els altres. Quan ens submergim cinquanta metres en el mar per escorcollar un vaixell enfonsat o pugem al cim d'una muntanya nevada en ple hivern, l'única cosa que ens mou és la curiositat i la satisfacció

personal. I, per descomptat, l'amor a la natura, un amor sense límits.

D'altra banda, i sense por d'exagerar, avui dia és molt més perillós conduir per qualsevol carretera o autopista que escalar una paret d'una certa dificultat o pujar amb globus, posem per cas. Les tècniques desenvolupades han aconseguit la màxima seguretat per als esportistes, la qual cosa els permet gaudir de noves experiències i no patir de forma innecessària. De fet, no som masoquistes, i ens dediquem a "fruit de la vida i de tot el que ens ofereix" intensament.

Roser Molina

Ramon i Roser ens proposen debatre el tema dels esports d'aventura. Què en penseu? Després de discutir-ho amb el vostre company/a, formeu grups (3 o 4 persones). Cada grup haurà d'assumir un paper determinat per defensar la seva opinió. Us plantegem els papers següents:

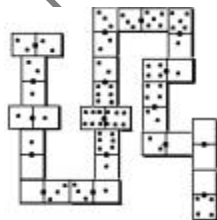
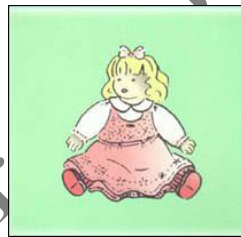
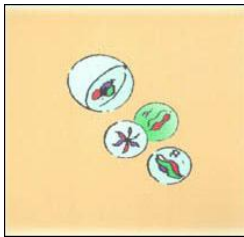
Grups en contra

Pares de joves aventurers
Associacions d'ecologistes
Psicòlegs o metges de medicina general

Grups a favor

Practicants d'esports d'aventura
Representants d'empreses (caixes d'estalvi, etc.) que els promocionen
Esportistes
Psicòlegs o metges de medicina esportiva

15.2.2 Digueu el nom de cada joc que teniu a continuació i escolliu aquells que preferíeu durant la vostra infantesa. Únicament podeu triar-ne tres. Expliqueu el perquè.

15.2.3 Recordeu els jocs de la vostra infantesa? A què i com jugàveu?

15.2.4 Considereu que els jocs d'ara han canviat? Els gustos dels nens s'han modificat? Als nens i a les nenes, els agrada jugar a les mateixes coses? Què en penseu?

15.2.5 Llegeix el text següent i comenta'l amb els teus companys:

Josep M. Espinàs, "Esport i humor", *Avui*.

Em sembla que podem afirmar-ho clarament: a l'esport cada vegada hi ha menys humor. L'esport dramatitza.

Alguns esportistes aficionats em diran de seguida que això passa en l'esport professionalitzat, perquè ells s'ho passen molt bé jugant a tennis el diumenge, o fent un partit de bàsquet el dissabte. És veritat, encara hi ha gent capaç de practicar l'esport-joc amb aquella disposició afectiva optimista que en diem humor, i el partit o la partida són ocasió d'una convivència basada en amables bromes i una visió relativista –i, per tant, benhumorada- dels propis encerts i fracassos en aquella jugada o en l'altra.

Durarà gaire l'humor de l'aficionat, però? Perquè és cert que l'esport que s'ha dramatitzat més és el professional, i sobretot el més popular, però el contagi està demostrat. Avui hi ha molts nens que juguen a futbol, en un camp improvisat i fent servir dos arbres com a pals de la porteria, que ho fan amb tots els tics agressius del model públic imperant.

El rei Gustau de Suècia era un gran aficionat al tennis. Una vegada, en un torneig feia parella amb Jean Borotra, que era aleshores un gran campió. Borotra li deia constantment al seu company, aconsellant-li la posició de la pista: “Més a l’esquerra, més a la dreta!...”. El rei li va contestar: “Dieu el mateix que el meu primer ministre...”.

Les anècdotes dels esportistes amb humor són alguna cosa més que anècdotes, són una lliçó de com cal saber equilibrar el gust per la competitivitat amb el gust per un cert distanciament d’aquesta competitivitat. I això no val tan sols en l’esport, sinó en totes les manifestacions de la vida. Les coses s’han de fer tan seriosament com es pugui, però qui les fa no ha de perdre l’elasticitat mental i vital que en diuen humor i que ens permet no enganxar-nos dramàticament a allò que fem.

Maite Moret / Javier Giran